

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 74. Rudolphus Patriarcha Antiochenus deponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. argenti haud plus quam solidos quadra-
 A.C. 1140. ginta conficiebat.

§. LXXIV.

*Rudolphus Patriarcha Antiochenus
 deponitur.*

Sup. lib.
 LXVIII.
 § 47.
 Tyr. XV.
 c. II. 15.
 to. 10. Conc.
 p. 1026.
 c. 16.

Arnulphus secundo Romam profectus, Pontificis animum sollicitaturus, ut alterum Legatum mitteret, qui Rudolphum Patriarcham Antiochenum judicaret, obtinuit, quod petebat; quare Papa Albericum Episcopum Ostiensem iter in Syriam suscipere iussit. Is ubi in Orientem pervenit, Episcopos ad Concilium, ultima die Novembris (ut videtur, anni millesimi centesimi quadragesimi) (*) Antiochiæ celebrandum convocavit. Adfuere ex Provincia Hierosolymitana Guilielmus Patriarcha, Gaudentius Archiepiscopus Cæsariensis, & Anselmus Episcopus Bethlehemita. Ex provincia Tyriensi Fulcherius Archiepiscopus, in quo Legatus totam spem suam posuerat, quod esset vir magno animo, Romanæ Ecclesiæ devotus, Fulcherum comitabantur duo ex ipsis Suffraganeis Episcopi, Bernardus videlicet Sidoniensis, & Balduinus Berytensis. At Episcoporum provinciæ Antiochenæ

(*) In Actis Conciliorum ponitur annus millesimus centesimus quadragesimus secundus. Edit. Hard.

Sæcul. XII.
A.C. 1140.

chenæ, in Concilio præsentium, varia erant & dissona desideria. Nam Stephanus Archiepiscopus Tarsensis, Gerardus Laodicensis, Hugo Gabalensis, Canonico- rum causam contra Patriarcham fove- bant. Franco autem Hierapolitanus, Ge- rardus Coryciensis, & Serlo Apamiensis, licet ei ab initio adversati fuissent, modo ei aperte patrocinebantur. Alii in neu- tram partem declinare videbantur.

Die ergo præfixa Episcopis, vestibus Pontificalibus indutis, in Ecclesia S. Petri confidentibus, Legato Sedis Romanæ præsentibus, publice Papæ mandata lecta sunt. Tum in medium prodierunt Accu- satores, videlicet Arnulphus & Lamber- tus Archidiaconus, qui, licet a Patriarcha fuisset Dignitati suæ restitutus, iterum se ipsi Adversarium gerebat. Adjuncti sunt Archidiacono alii etiam complures, cum Patriarchæ fortunam vacillare viderent. (*) Itaque Accusatores libellos porrigunt, dicuntque, si in probatione defecissent, se Talionis pœnam subituros esse. Tria vero afferebant capitula, Ru-
LII 5 dol-

(*) Hic in Actis Conciliorum legitur quod se- quitur: *Hic etiam erat illud manifeste verum de- prehendere, quod Naso noster proverbialiter di- cendum tradidit:*

Cum fueris felix, multos numerabis amicos,
Tempora si fuerint nubila solus eris.

Sæcul. XII. A C. 1140. dolphum contra Regulas Sanctorum Patrum in Patriarchatum introivisse, reum esse impuditiæ, & multiplicis Simonia. His instanter postulantibus, ut in Concilio præsto esse juberetur, mittuntur, qui eum ad Concilium solemniter ritu invitarent. Ipso autem venire recusante, illa die nihil amplius actum.

Die secunda Rudolphus Patriarcha Antiochenus, secundo solemniter vocatus, sicut & pridie venire noluit. Serlo autem Episcopus Apamiensis in illa Sessione sine cultu Pontificali assidere conspiciatur. Interrogatus a Legato, cur sic venisset, & cur non amplius cum Accusatoribus staret, respondit: *Quod aliquando feci calore inconsulto, errore factum confiteor. Absit ut amplius Patrem meum vel accusem vel judicem; quin pro ejus incolumitate paratus sum usque ad mortem decertare.* His dictis, Serlo exire præcipitur, & contra eum Sententia Excommunicationis ac Depositionis prolata. Tantus enim timor Principis Antiocheni, Legato Pontificio faventis, omnes Præsules invaserat, ut nulla repugnandi libertas esset. Præterea Principem, sua sponte Rudolpho infestum, magis accendebat Petrus Armoinus, Arci Præfectus, sperans, si Patriarcham deponi contingeret, effecturum se, ut nepos suus Haymericus, Ecclesiæ Antiochenæ Decanus, depulso

pulso subrogaretur. Serlo autem ita de-
 positus in suam Diœcesim se contulit, at-
 que haud diu mœrore confectus exspira-
 vit.

Sæcul. XII.
 A.C. 1140.

Tertia Concilii die Patriarcha perem-
 ptorie citatur, qui sive conscientiam veri-
 tus, sive Principis violentiam timens, se
 venturum esse negavit. Erat autem in
 Palatio suo cum suis familiaribus, multo
 equitum & civium comitatu stipatus, qui
 nisi Principis formidassent potentiam, Le-
 gatum & Concilii Patres ex urbe ignomi-
 niose ejecissent. Igitur ipse Albericus
 Legatus in Palatium ascendit, ibique pro-
 nunciata in eum Depositionis sententia,
 ad anulum & Crucem resignandam vi
 compulit. Inde jubente Legato Princi-
 pi traditur, qui vinculis ferreis alligatum
 apud Monasterium S. Simeonis, in monte
 eminentissimo situm, carceri mancipavit.
 Ille diu illic detentus, & tandem elapsus,
 Romam profectus est; ubi gratiam Sedis
 Apostolicæ aliquatenus affecutus, dum
 redire maturat, propinato sibi veneno ex-
 tinguitur. Rudolpho expulso Clerici
 Antiocheni, & imprimis illi, qui ut depo-
 neretur maxime institerant, Aimericum
 Decanum, artibus & largitionibus propin-
 qui ipsius, qui præsidiariis imperabat, ca-
 pti suffecerunt, patria Lemovicensem,
 quem nec literarum cultura, nec mores,
 utpote parum Religiosi, commendabant.

c. 17.

c. 18.

Soluto

Sæcul. XII.
A.C. 1142.

Soluto Concilio Albericus Legatus, cum non esset, quod Antiochiæ ageret, Hierosolymam rediit, ubi expectato Paschali tempore, tertia post Festum Resurrectionis die, solemni ritu Ecclesiam Templi dedicavit, permultis nobiles tam cis quam transmarinis, ac inter alios Joscelino juniore, Edessæ Comite, præsentibus. Collectis deinde Episcopis ceterisque Prælatibus Legatus in Ecclesia montis Sion, quæ omnium Ecclesiarum Mater habebatur, Concilium celebravit, cui interfuit Catholicus Armeniæ, nempe Episcoporum in illa Gente Primas. Cum eo de nonnullis Fidei Articulis actum, in quibus Armeni a Doctrina Catholicorum deflectere videbantur; Primas ista se emendaturum esse ex parte promisit. Hoc quoque Concilio ad finem perducto, Legatus Romam reversus est.

Sup. lib.
LXIV. §.
47.

§. LXXV.

Baldwinus III. Rex Hierosolymæ.

^{6. 27.}
Lib. XV. c.
1. 2. 3.

Haud diu post Fulco, Rex Hierosolymæ, cum in agris Acriensis civitatis leporem insectatur, tam infelici casu ex equo terræ allisus est, ut Spiritum reddere coactus sit, trigesima Novembris, anno millesimo centesimo quadragesimo secundo, postquam regnasset annis undecim. Ejus corpus Hierosolymam relatum in Ecclesia S. Sepulchri conditum est. Successit